

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๒๙ วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๓

Dharma@Hand Lite
www.Dlitemag.com

รอนแรมไม่ในสายชลวนชีวิต
มุ่งสู่ทิศอัสดงตจรรตฟ้า
พากเพียรเพื่อข้ามโศภะนังวล
สมสู่ต่ำสูงสุดนิมิตธรรม

ภาพปกโดย นพ.เจษฎา ทองเดวี <http://top2view.multiply.com>
เนื้อหาโดย พี่เขย

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ฉบับที่ ๒๙ ปีมีด	3
สารสองใจ ไม่ต้องกลัวตาย	7
โหร (ไม่) คาใจ คำสารภาพของหนุ่ม (ใหญ่) ใจแตก	9
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่หล้า เขมปัตโต	13
ดังตฤณวิเศษนา ฝึกอย่างไรจนเป็นมหาสติ	17
ดังตฤณพจนา ๑๐.....	19
ธรรมสากัจฉา ความรู้สึกตัวทั่วพร้อมเป็นอย่างไร.....	20
บทความรัก ในหัวใจเธอมีคนอื่นใช่ไหม?.....	21
เข้าครัว น้ำหวานปั่นดับร้อน	23
วรรณกรรมน่าใจ ม่านมนตรา ๒๙	26
เติมธรรมในทำนอง Que Sera Sera เรื่องของเหตุ กับผล	33

แต่ละปีสำหรับแต่ละคน
มีความมืดความสว่างไม่เท่ากัน
ปีไหนสว่างหมายถึงเป็นสุขและสำเร็จ
ทำอะไรเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้า
มุ่งหาธรรมะแล้วจิตใจสว่างเป็นกุศลได้ผลดี

แต่ถ้าปีไหนมืด
ก็หมายถึงเป็นปีแห่งทุกข์และความล้มเหลว
ทำอะไรถอยหลังหรือถึงขั้นล้มจม
แม้แสวงหาธรรมะแต่กลับได้อธรรมมาแทน

ถ้าวันเดือนปีมีพลังในตัวเองอยู่จริง
สิ่งที่เป็นปรากฏการณ์แสดงออกอย่างชัดเจน
คือคนเราไม่อาจเป็นสุขได้ตลอดไป
และจะไม่จมทุกข์อยู่จนตาย
ทุกข์สุขไม่เที่ยง
และจะต้องผลัดกันบ๊ีบ ผลัดกันคลาย
ไม่เค้นคอเราเรื่อยไปไม่สิ้นสุด

คนส่วนใหญ่พอเจอวิกฤต
ก็จะคิดถึงการยอมจำนน
การทรมานทรมายตีอกชกหัว
การครุ่นคิดเคร่งเครียดวนไปวนมา
การหาที่พึ่ง หวังให้คนหรือเทวดามาช่วย
มาปิดเป่าให้สถานการณ์เลวร้ายหายไปในทันที

อย่างดีเอาตามแบบไทยๆก็ให้คิดเสียว่าเป็นกรรมเก่า
ปลงได้ก็ปลง ปลงไม่ได้ก็พยายามปลง
พยายามปลงไม่ได้ก็ต้องฝืนใจให้มันปลงจนกว่าจะได้

ดีขึ้นกว่านั้นคือวลิตติดปากที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้
นั่นคือ "เปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส"
พยายามหาทางพลิกสถานการณ์แบบคนมีใจเป็นนักสู้
คิดกอบกู้ไม่พอ
ต้องมองให้เห็นช่องทางเอาประโยชน์จากวิกฤตให้ได้ด้วย

ในประเทศใหญ่ๆอย่างอเมริกา
มีที่ปรึกษาเก่งๆซึ่งบริษัทใหญ่ๆจ้างไว้
บางครั้งก็เพียงเพื่อให้คำปรึกษายามเกิดวิกฤตภายใน
พวกที่ปรึกษาซึ่งมือถึงจริง
จะไม่ผูกตัวเองอยู่กับบริษัทใดบริษัทหนึ่ง
แต่จะเป็นมือปืนรับจ้าง เก็บค่าปรึกษาแพงๆ
ตามแต่บริษัทไหนจะเรียกไปว่าจ้าง

คนพวกนี้เข้าใจปัญหาได้เร็ว
เพียงเดินเข้าไปในองค์กรที่กำลังมีปัญหา
รับฟังวิธีการทำงานโดยรวม
ตลอดจนทำความรู้จักกับพนักงาน
ไล่ตั้งแต่ระดับสูงมาถึงระดับล่าง
วันเดียว หรือสองสามวัน ก็ได้คำตอบ
ว่าจะต้องผ่าตัดบริษัทอย่างไร
เปลี่ยนแปลงวิธีการทำงานทำไหน
ทางตันถึงจะกลายเป็นทางออก

และคนพวกนี้นะครับ
ถ้าทำสำเร็จบ่อยๆ แก้ปัญหาให้องค์กรได้
เมื่อมีชื่อเสียงมากขึ้น ค่าตัวมากขึ้น
พวกเขาย่อมนึก "รักวิกฤต"
สวนทางกับชาวบ้านที่เกลียดวิกฤตกันถ้วนหน้า

โจททย์แค่ "ทำอย่างไรจะเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส" นั้น
บางทีมันอาจแห้งแล้งเกินไป
คุณจะนึกถึงภาระใหญ่ ซึ่งไม่รู้แบกแล้ว แก่ไขแล้ว
จะออกหัวออกก้อยอย่างไร

แต่ถ้าตั้งใจใหม่

"ทำอย่างไรจะรักวิกฤตได้เหมือนนักแก้ปัญหามืออาชีพ?"

คุณจะเริ่มนึกถึงวิกฤตในแบบที่หน้าตาน่ารัก น่าคบหา

ในความเป็นจริง

คนที่จะ "รัก" วิกฤตได้นั้น

ต้องเคยประสบความสำเร็จในการแก้วิกฤตมาหลายครั้ง

กระทั่งเกิดอึดใจว่าข้าแน่ ข้าราชการนะแม้ในศึกที่ยากเย็น

คนอื่นเห็นเป็นเรื่องขี้ขี้ใจ ทำไม่ได้ ไม่อยากทำกัน

คนที่รักวิกฤต

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับวิกฤต

จะมีวิธีมองแตกต่างจากคนทั่วไป

คือเขาจะเห็นก่อนว่าต้นตอวิกฤตอยู่ตรงไหน

เครื่องมือที่จะจัดการกับต้นตอคืออะไร

ต้องอาศัยใครมาร่วมมือกันบ้าง

ซึ่งคนที่ชอบมองแบบเอาดีเข้าตัวโยนหัวให้คนอื่น

จะไม่มีทางมองเห็นได้

แค่เริ่มเจอวิกฤต ก็ดำแล้ว หาตัวแล้วว่าใครทำ

และจะพยายามเค้นคอให้ตัวการมารับผิดชอบไปคนเดียว

อย่าว่าแต่จะมีแกล้มมองให้เห็นทางออกกันเลย

พวกที่รักวิกฤต

เป็นพวกที่รู้สึกว่าคุณอยู่เหนือชะตากรรมได้อย่างแท้จริง

ไม่ว่าจะเป็นปีมืดหรือปีสว่าง

ต่างก็มีความน่ารักเฉพาะตัว

ปีไหนสว่างก็เสพสุขจากการต้อนรับสิ่งดีๆ ที่มีเข้ามา

ปีไหนมืดก็เสพสุขจากการคิดแก้ปัญหาอย่างฉลาด

เพิ่มบาร์มีในการเอาชนะความทุกข์ โศกให้มากขึ้น

เขาย่อมมีชีวิตที่เป็นสุข ไม่ทุกข์ในปีใดๆเลยครับ

ดังตฤณ

กรกฎาคม ๕๓

ทุกชีวิตล้วนกลัวความตาย
แต่ "หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ" (-/\-)
ท่านกลับสอนให้นึกถึงความตายอยู่เสมอ
จนเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา
เหตุใดจึงควรทำเช่นนั้น
พบคำตอบได้ที่คอลัมน์ "สารส่องใจ"
ตอน "ไม่ต้องกลัวตาย" ค่ะ

คอลัมน์ "กว่าจะถึงฝั่งธรรม"
ขอนำเรื่องราวอันดีงามของครูบาอาจารย์
"หลวงปู่หล้า เขมปัตโต"
มาเป็นแบบอย่าง ให้บรรดาศิษย์อย่างพวกเราดำเนินรอยตาม
ในตอน "งดงามด้วยความนอบน้อม เพียบพร้อมด้วยคารวธรรม" ค่ะ (^/\^)

เมื่อผู้ที่เคยยึดมั่นในศีลธรรมอย่างเคร่งครัด ต้องมาเจอเหตุยั่วให้ผิดศีล
"คุณ Aims Astro" จะมีคำแนะนำอย่างไรกับเหตุการณ์นี้
ติดตามได้ในคอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ"
ตอน "คำสารภาพของหนุ่ม (ใหญ่) ใจแตก" ค่ะ

และสำหรับใครที่คิดถึง "คุณหมอพิมพ์การัง"
ฉบับนี้ คอลัมน์ "เข้าครัว" มีเรื่องราวเย็นๆ
ของ "น้ำหวานปิ่นดับร้อน" มาช่วยดับความคิดถึงให้ค่ะ ^_^

ไม่ต้องกลัวตาย

Enlightenment

สารส่องใจ

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

วัดอรัญบรรพต อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

ร่างกายสังขารอันนี้กรรมดีกรรมชั่วมันตกแต่ง
ที่แรกคนเราก็กกรรมดีกรรมชั่วนั้นแหละ ในชาติก่อนนั้น
พอตายลงกรรมดีกรรมชั่วที่ตนทำในชาตินั้น
มันก็นำดวงจิตวิญญาณมาเกิดในชาตินี้
รูปร่างกายอันนี้ก็กรรมดีกรรมชั่วแต่งให้ จึงเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา
ไม่ใช่เราไปแต่งเอาได้ตามประสงค์เมื่อไหร่เล่า
ก็เมื่อเป็นเช่นนี้ เมื่อเกิดขึ้นมามีรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้ว
ก็กรรมที่ทำนั้นแหละมันตามรักษาอยู่
ถ้าผู้ใดเห็นแจ่มอย่างว่านี้แล้ว มันก็ไม่หวั่นไหวนะ
ถ้ากรรมตายมาถึงกันแล้ว ทำยังไงมันก็ตาย
ถ้าหมดบุญหมดกรรมที่ทำมาแล้ว มันก็ตาย
ถ้าบุญกรรมยังไม่หมดก็ยังไม่ตาย

มันนึกได้แบบนี้ มันรู้ได้แบบนี้แล้ว
มันก็ไม่สะดุ้งหวาดกลัวต่อภัยอันตรายใดๆ
เพราะว่าถึงจะกลัวมันก็ไม่ฟัง ไม่มีอะไรจะต้านทานได้
ไอ้ความกลัวนะมันทำให้เกิดความทุกข์ใจเสียเปล่าๆ
ถ้าไม่กลัวแล้ว มันไม่เป็นทุกข์ใจ
เฮ้อ จะเอาทางไหนตอนนี้ เอาทางกลัวหรือว่าเอาทางไม่กลัว
ก็ต้องถามตัวเอง ทุกคนก็คงเอาทางไม่กลัวนั้นแหละ
เพราะเมื่อมันไม่กลัวแล้ว มันก็ไม่ทุกข์ใจ มันเป็นอย่างนั้น
ถ้ากลัวแล้วมันเป็นทุกข์ใจ มันเดือดร้อน
ไม่มีสติ คนเราถ้ากลัวมากๆ เข้าไปนะ
ควบคุมจิตไม่ได้ จิตก็เลื่อนลอยไปทั่วแล้วตอนนั้น
ไปเกาะไปข้องอะไรต่ออะไรสารพัด

นี่เพราะฉะนั้นเราต้องหัดไว้ หัดนึกถึงความตายไว้
จนว่ามันเห็นเป็นเรื่องธรรมดา
ไม่ให้นมันสะดุ้งหวาดกลัวเลยต่อความตาย
นี่จนมันเห็นเป็นเรื่องธรรมดาอยู่เสมอๆ อย่างนั้นละ
แล้วมันก็เป็นอุบายคลายความยึดมั่นถือมั่นในขันธห้าไปในตัว มันเป็นอย่างนั้น
ถ้าหากว่าไม่หมั่นนึกถึงความตายบ่อยๆ จิตนี้มันจะหลงขันธห้าอยู่
มันจะสำคัญว่าขันธห้านี้ยังไม่แตกยังไม่ดับ ยังจะอยู่ยั่งยืนไป
อะไรทำนองนี้นะ มันจะสำคัญอยู่อย่างนั้น
ถ้ามานึกถึงความตายบ่อยๆ ก็ โอ้ ความตายนี้มันมี
ระหว่างความตายกับความเป็นอยู่นี้ มันมีลมหายใจเป็นสัญลักษณ์
ถ้าลมหายใจยังปรากฏอยู่ก็แปลว่ายังไม่ตาย
แต่ถ้าลมหายใจนี้หมดลงเมื่อใดแล้ว ก็เป็นอันว่าตาย
นี่แหละเราต้องพิจารณาทั้งสองทางเลย

คำสารภาพของหนุ่ม (ใหญ่) ใจแตก

Aims Astro

ถาม - ตอนนี้อายุผมก็เลขสี่หน้าแล้วครับ เดิมทีปฏิบัติธรรมรักษาศีลห้า ซื่อตรงกับภรรยามาตลอด ถึงจะมีปัญหากันแค่วันก็ไม่ได้คิดจะนอกใจ เพราะตั้งใจจะไปนิพพาน แต่ช่วงปีสองปีมานี้กลับมีความรู้สึกว่าจะชอบมองสาว ๆ วัยรุ่นอยู่เรื่อย จนบางทีก็อดใจไม่ไหว เข้าไปสานความสัมพันธ์ซะอย่างนั้น ศีลที่รักษา ภาวนาที่เคยมีก็ลืมไปหมด ที่เป็นแบบนี้เพราะดวงมันต้องมีเมียน้อยหรือเปล่าครับ

ดวงส่งให้คนเราเจอคนที่ถูกใจได้ในวันที่มีคู่แล้ว แต่การตัดสินใจสานสัมพันธ์กันจนผิดศีล เป็นการตัดสินใจของเราเอง โทษกรรมเก่าไม่ได้ เรื่องของการนอกใจคู่สมรส ได้ยินอยู่เรื่อย ๆ ค่ะ ยิ่งในช่วงอายุประมาณ 40-60 ปี นี่เป็นกลุ่มใหญ่ของลูกค้ายี่สิบกว่าปีที่ได้ เรื่องนี้ทำให้คิดถึงคำว่า "mid-life crisis" (วิกฤตในวัยกลางคน) ซึ่งคุณ Elliott Jaques นักจิตวิทยาและนักวิเคราะห์สังคม ชาวแคนาดา ได้ผูกคำนี้ขึ้น ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๐๘ (ค.ศ. ๑๙๖๕) สรุปความเท่าที่พอจะหาข้อมูลได้ก็คือ ในช่วงวัยนี้จะต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง ทั้งเรื่องของบิดามารดาเสียชีวิต ความสัมพันธ์กับคู่ครองที่อยู่กินกันมาหลายปี สุขภาพร่างกายของตนเองที่เสื่อมลงจนเห็นได้ชัด หน้าที่การงานที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ฯลฯ เคยสงสัยอยู่เหมือนกันว่าทำไมหลายคนถึงมีอาการ "ใจแตก" เอาตอนวัยกลางคนกันได้ ทั้งๆ ที่สมัยยังหนุ่มออกจะเป็นคนดี ลูกค้ายี่สิบกว่าปีเคยบอกว่าความรู้สึกว่าตัวเองกำลังจะแก่ทำให้เกิดความอยากจะเป็นหนุ่มอีกครั้ง เลยทำให้ไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่นค่ะ คงต้องขอเวลาเก็บข้อมูลสักพัก (^__^) แล้วจะได้มาเขียนในโอกาสที่เหมาะสมค่ะ

พูดถึงเรื่องนี้แล้วก็อยากเล่าชีวิตของลูกค้ายี่สิบกว่าปีหนึ่ง สมมุติว่าชื่อ "คุณ ฮ." ก็แล้วกันนะคะ คุณ ฮ. อยู่ในช่วงกลางคน อายุเลข 4 หน้าแล้ว เป็นคนสนใจธรรมะ (อยาก) รักษาศีลและปฏิบัติธรรม ตรวจดวงหลายรอบแล้วจึงรู้จักมักคุ้นกันอย่างดี เมื่อไม่นานมานี้ คุณ ฮ. นัดดวง โดยบอกว่า "ช่วยดูให้สติผมที" อ่านดวงชะตาของคุณ ฮ. ได้ความว่าช่วงปีนี้จะมีความคิดเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เยอะ ประกอบกับจะมีผู้หญิงอายุน้อยเข้ามาปฏิสัมพันธ์เรื่อยๆ ผ่านทางหน้าที่การงานและสังคม ประกอบกับความสัมพันธ์กับภรรยาก็ไม่เลิกรากันง่ายๆ แต่อยู่กันไปแบบไม่ค่อยมีรสหวาน เรื่องทางเพศก็ห่างเหิน ปีนี้จึงจะเกิดอาการหัวโนหัวไหวใจเจ้าชู้ได้ง่าย กรรมไม่ดีให้ผลคราวนี้ลากยาวไปอีกเป็นปีเชียว ต้องคอยหลบหลีก ระวังยังกิเลสให้ดีค่ะ

คุณ ฮ. เล่าให้ฟังว่าคราวที่แล้วดิฉันเตือนเรื่องการนอกใจภรรยา แต่ก็อดไม่ไหวไปทำเรื่องเข้าจนได้ คือไปหวานไสน้องในที่ทำงาน (ลืมถามอายุน้อง แต่คาดว่าน่าจะอายุไม่เกิน ๒๒ ปี) ก่อนหน้านั้นเคยจีบมาแล้วหนึ่งคนแต่ไม่สำเร็จ มาคนที่สองนี่ที่แรกฝ่ายหญิงก็ดูมีใจให้อย่างดี ถึงหน้าตาจะไม่ต้องรสนิยมเท่าไรแต่คุณ ฮ. กลับหลงใหลใฝ่ฝันมาก บอกว่า “ไม่รู้จะทำไปถึงได้ขอบขนาดนั้น ผมยอมเลยนะ ยอมผิดศีลเพื่อเด็กคนนี้ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน” จึงอธิบายไปว่า “จริงๆ คุณไม่ได้สนใจหน้าตาน้องคนนี้ แต่ชอบความรู้สึกที่เหมือนได้เป็นหนุ่มอีกครั้ง เกิดความกระชุ่มกระชวย มีสาว ๆ มาสนใจ ท่านองนี่ละนะคะ” คุณ ฮ. ฟังแล้วหัวเราะก่อนตอบว่า “ก็คงจะอย่างนั้นแหละครับ”

เขาเล่าต่อไปว่าสุดท้ายแล้วความรักครั้งนี้ก็ไปไม่ถึงฝั่งฝัน (หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่ายังไม่ถึงฝั่งนรก - -) เพราะสาวน้อยปฏิเสธแถมบอกว่า “พี่ไม่ต้องมายุ่งกับหนูแล้วนะ” ทำให้คุณ ฮ. รู้สึกอายมาก ซึ่งหมดสติเผลอความคิดไปว่า “จริงๆ คุณน่าจะอายตอนผิดศีลมากกว่า แต่ว่าแบบนี้ นับว่ามีบุญนะคะ จะได้ไม่ต้องปีนต้นไม้ ถ้าน้องเขาเล่นด้วย คุณคงยอมตกนรกแน่เลย” เขาตอบว่า “ผมก็คิดเหมือนกันว่าบุญช่วยไว้ แต่ว่าตอนนั้นกิเลสบังตา มันคิดอะไรไม่ออกเลย อยากได้อย่างเดียว แล้วก็ยอมตกนรกจริงๆ” เลยถามไปว่า “ตกลงไม่ไปนิพพานแล้วนะ จะไปแค่หัวสะพานไซ้ไหมคะ” (-_-) คุณ ฮ. เปิดใจว่า “ตอนนั้นมันยอมทุกอย่าง ยอมผิดศีล ยอมไม่ไปนิพพานก็ได้ ยอม” ถามคุณ ฮ. ต่อไป “ถ้าอย่างนั้นคุณจะไปกราบครูบาอาจารย์ยัง” แล้วก็เล่าให้เขาฟังว่าเคยมีลูกค้าขายท่านหนึ่งที่เดิมปฏิบัติธรรม แต่แพ้กิเลสจนในที่สุดก็มีภรรยาน้อย แล้วไม่กล้าไปกราบครูบาอาจารย์อีกเลยเพราะละอายใจ คุณ ฮ. ฟังแล้วก็บอกว่า “ถ้าได้น้องคนนั้น ผมก็ไม่ไปกราบแล้วแหละ อาย” (T.T)

กิเลสนี้ยากล้นนะคะ ขนาดคนรักษาศีลและสนใจภาวนา ประพฤติตนเป็นคนธรรมะธรรมโมต่อหน้าใครๆ มาตลอด กลับเปลี่ยนผันไปได้เพราะแพ้กิเลสนี้แหละ ถามไปว่า **คุณไม่อายหรือ ที่พุทธธรรมะสอนคนอื่น แต่แล้วกลับประพฤติเรื่องที่คุณไม่ได้เข้าวัดบางคนเขายังไม่ทำกัน** ทำให้ภาพลักษณ์นักปฏิบัติดูแย่ลงมากเลย ต่อไปนี่ขอเสนอทางเลือก ๒ ข้อ คือ ๑. เลิกทำตัวเป็นคนปฏิบัติธรรม แบบมือถือสาकปากถือศีลเสียที จะได้ไม่มีใครว่าเอาได้ว่าทำตัวแยกว่าคนไม่เข้าวัดเสียอีก หรือ ๒. ทำตัวให้สะอาดผุดผ่องในศีล ปฏิบัติให้ดี อย่างที่คุณนำเสนอตัวเองไว้ ซึ่งอยากให้เลือกข้อ ๒. มากกว่านะคะ คุณ ฮ. ตอบว่า “อายครับ ผมอายมาก ก็เลยโหมมานิดจริงๆ ก็คืออยากให้เตือนสติผมนั่นแหละ”

ฟังแล้วก็ขอร้องไปว่าให้เลิกเสพสื่อลามกได้แล้ว เพราะมันจะยิ่งเร้าอารมณ์เข้าไปใหญ่ ถึงไม่ผิดศีล แต่การหมกมุ่นในกามไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ เพราะคุณก็มีปัญหากับภรรยาอยู่ ยิ่งไปกระตุ้นราคะ จะทำให้ยิ่งอยากไปเสกกับคนอื่น คุณ ฮ. ยอมรับว่ามีสื่อลามกในครอบครองจริงๆ “มันเป็นวิธีหาทางออกของผม” (-_-) บอกเขาไปใจความประมาณว่ามี พุทธภาษิตกล่าวว่า “ความอึดด้วยกามไม่มีในโลก” จึงเสนอไปว่าลองถือศีลข้อ ๓ ของศีล ๘ ดูไหมคะ แค่ ๑ หรือ ๒ วันต่อสัปดาห์ก็ยังได้ แต่วันอื่นๆ ก็ต้องรักษาศีลห้าให้ครบนะ

ขออธิบายความแตกต่างเพื่อมีบางท่านไม่ทราบนะคะ (-/-) คือกาเมสุมิจจาจาร (ศีลข้อ ๓ ของศีล ๕) ห้ามประพฤติผิดในกาม (เรื่องศีลห้า อ่านได้จากหนังสือ "ผิดที่ไม่รู้" ของคุณดังตฤณ หรือกระทู้เบญจศีล ส่วนอพรหมจริยา (ศีลข้อ ๓ ของศีล ๘) จะเป็นการเว้นการกระทำที่เป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์ ส่วนจะมีขอบเขตแค่ไหนอย่างไร ลองอ่านคุณดังตฤณเคยอธิบายไว้ค่ะ

อพรหมจริยา เวมณี รวมถึง Masturbation ด้วยหรือไม่?

ตอบโดยพี่ดังตฤณ:

รวมสิครับ ศีล ๘ นั้นมีไว้ทำให้กายสะอาดจากเรื่องทางเพศทุกชนิดอยู่แล้ว

เมื่อกายสะอาด ปราศจากมลทินทางกาม ใจก็จะเริ่มมีเชื้อบารมีทางเนกขัมมะ(การออกจากกาม, การออกบวช, ความปลอดโปร่งจากสิ่งล่อเร้าเย้ายวน)ขึ้นมา

ถ้าไม่ตั้งใจดลเลย พออยากก็ตามใจความอยากไปเรื่อย

แต่เมื่อไม่ตามใจ ก็ได้ชั้นติบารมีเพิ่มขึ้นทีละน้อย

(ที่มา <http://aomjai.blogspot.com/2005/07/3.html>)

คุณ ฮ. ฟังแล้วบอกว่าจะลองปฏิบัติดู ก่อนจะวางสายจากกัน เขาบอกว่าโอกาสหน้าจะโทรมาให้เดือนใหม่ ส่วนในใจหมอดูนั้นไม่อยากมีโอกาสให้ต้องเตือนเรื่องนี้อีก อยากให้เขาฟ่องแผ้วด้วยศีล ไม่ต้องมาใช้บริการบ่อยๆ ก็ได้ เพราะไม่อยากเห็นเพื่อนร่วมสังสารวัฏ แถมเป็นลูกค้าผู้มีอุปการคุณต้องแพกิลเลสซึ่งเป็นของน่ากลัว เพราะไม่ว่าจะได้รับการเตือนสักเท่าไร รู้ทั้งรู้ว่าผิดแค่ไหน แต่ถ้าใจอยากจะทำ ก็อุตสาหะหาเส้นทางให้กับตัวเองจนล่วงศีลในที่สุด ก็ขอเอาใจช่วยให้คุณ ฮ. อยู่รอดปลอดภัยไม่ผิดศีลนะคะ

ก่อนจะลาจากขอฝากความห่วงใย ถึงคุณผู้ชายที่รักษาศีลและปฏิบัติธรรม ว่าอย่าไว้ใจตัวเองหากต้องใกล้ชิดกับหญิงอื่น บางครั้งในตอนแรกอาจจะแค่เมตตากรุณาปรารถนาดีอยากให้ธรรมะ เห็นเป็นเพื่อน เป็นน้องสาว แต่ราคะไม่เข้าใครออกใคร ใกล้ชิดกันมากๆ อาจจะกลายเป็นศีลขาดรวมกันไปจนได้ อย่าไว้ใจกิเลสตัวเองค่ะ

ส่วนคุณผู้หญิงก็ขอฝากไว้ด้วยใจห่วง ว่าอย่าวางใจคนที่เหมือนจะสนใจธรรมะ คิดไว้เสมอว่าเขายังเป็นปุถุชนคนธรรมดา กิเลสตัณหาเต็มหัวใจไม่ต่างจากเรา วันนี้รักษาศีล ๕ ได้ครบ วันพรุ่งนี้ก็ไม่รู้จะเหลือกี่ข้อ ถึงพุทธธรรมะได้สละสลวยแค่ไหน แต่ก็อาจจะไม่มีธรรมะในใจจริงๆ ก็ได้ ต้องใช้เวลาดูดีๆ นะคะ

ก่อนจะทำผิดศีลไป อย่าลืมหันคิดถึงเป้าหมายที่แท้จริงของการเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนานะคะ เพราะเพียงหนึ่งก้าวที่พลาดพลั้ง อาจหมายถึงความมืดมนอันแสนนานก็ได้ ขอเป็นกำลังใจแต่ทุกดวงใจ ให้สามารถเอาชนะต่อสิ่งยั่วยวนต่างๆ รักษาตัวรอดจนพร้อม

ด้วยทาน ศील ภาวนา ตราบจนถึงฝั่งอันปลอดภัยจากการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏนี้ค่ะ (-/-
)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต งดงามด้วยความนอบน้อม เพียบพร้อม ด้วยคารวธรรม

ภาวະกิจวัตรธรรม

โดย เทียบธูลี

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต

วัดบรรพตคีรี (ภูจ้อก้อ) อำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร

ภาพประกอบจาก "๒๘ พระอรหันต์แห่งกรุงรัตนโกสินทร์" พระครูตังคเจดีย์ วัดโคศคาราม

หลวงปู่หล้า เขมปัตโต เป็นศิษย์รุ่นสุดท้ายที่ได้อุปฐากพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต อย่างใกล้ชิด ท่านออกบวชครั้งที่ ๒ เมื่ออายุ ๓๒ ปี ในวัดมหานิกายที่ไม่ไกลจากบ้าน เพื่ออยู่ดูแลโยมมารดา ตราบจนถึงแก่กรรม เมื่อมาปนกิจศพลโยมมารดาเรียบร้อยแล้ว ท่านก็กราบลาพระอุปัชฌาย์และพระกรรมวาจาจารย์ เพื่อไปทำพิธีกรรมบุญญัตติ เป็นพระสงฆ์ในธรรมยุติกนิกาย ณ วัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี แม้ว่าพระอุปัชฌาย์จะทัดทานด้วยความอาลัย แต่หลวงปู่ก็ให้เหตุผลอันเป็นที่รับฟังได้ว่า

*"กระผมบวชเมื่อแก่ อายุขึ้นสามสิบ ลูกตายเสีย เมียตายจาก
ถ้าอยู่ใกล้บ้าน ไม่ได้ปฏิบัติสะดวก โลกจะกล่าวว่าเป็นบวชเลี้ยงชีวิต
และการบวชคราวนี้ ก็เห็นภัยในสงสารอย่างเต็มที่ ไม่ไว้ใจในชีวิตเลย
และไม่ไว้ใจในสังขารทั้งปวงด้วย อยากจะไปปฏิบัติธรรมเพื่อพ้นทุกข์ในสงสารขอรับ"*

หลังจากญัตติในธรรมยุติกนิกายได้หนึ่งปีกว่า ในเดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๙ ท่านก็ได้กราบถวายตัวเป็นศิษย์ของท่านพระอาจารย์มั่น ณ วัดป่าหนองผือใน (วัดป่าภูริทัตตถิราวาส) จังหวัดสกลนคร

*"ขอมอบกายถวายชีวิตต่อพระอาจารย์ ผูกขาดทุกลมปราณ
ตลอดทั้งคณะสงฆ์ในที่นี้ทุกๆ องค์ด้วย"*

เมื่อได้กล่าวมอบกายถวายชีวิตแล้ว ก็ได้ปฏิบัติตนดังสัจวาจานั้น หน้าที่ที่ท่านมีต่อพระอาจารย์มั่นมีหลายประการ เช่น การสรงน้ำ ดูแลทำความสะอาดสบงจีวร ตามไฟถวายเพื่อให้ความอบอุ่น ทั้งในเวลาที่เดินจงกรม หรืออยู่ในกุฏิ หรือไปที่ศาลา แม้แต่การเก็บอุจจาระของท่านพระอาจารย์ซึ่งอยู่ในวัยชรา ธาตุขันธ์เริ่มผิปกติ หลวงปู่หล้าก็ปฏิบัติด้วยความเคารพ ดังที่ท่านได้บันทึกไว้ในอัตตประวัติ

*"...เมื่อองค์ท่านวิการในธาตุขันธ์ผิปกติ ได้ถ่ายตอนกลางคืนลงที่หลุมใต้ถุน
ได้รับเก็บด้วยมือ โดยเอามือกอบใส่ปุงก็ที่เขาใบตองรองแล้วเอามาเข้าเฝ้าองค์
กอบอุจจาระจากหลุมมาใส่ปุงก็นั้น ส่วนหลุมนั้นเอาเถ้ารองหนาๆ ไว้
แล้วมีฝาปิดไว้ตอนกลางวัน ค่ำมืดแล้วรีบไปเปิดไว้ เข้ามืดรีบไปตรวจดูแบบเจิบๆ
เมื่อเห็นรอยถ่ายก็รีบเก็บ รีบล้างมือด้วยขี้เถ้าและน้ำมันก๊าด ตัดเล็บมือไว้ให้เรียบ
ข้อที่เอามือกอบออก หลวงปู่หมา^๑บอก แต่ไม่ได้บอกต่อหน้าหลวงปู่มั่น
บอกว่า "ครูบาอาจารย์ชั้นนี้แล้ว ไม่ควรเอาจอบเสียมนะ ควรเอามือกอบเอา"*

¹ พระมหาบัว ญาณสัมปันโน

ดังนี้ ย่อมเป็นมงคลล้ำค่าของข้าพเจ้า...”

จะเห็นได้ว่าท่านเป็นผู้อ่อนน้อมและเคารพต่อครูบาอาจารย์เป็นอย่างสูง
ดังในคราวที่นางองค์ท่านพระอาจารย์มั่นซึ่งอาพาธหนัก
ขึ้นแคว่หาหมอไปยังวัดป่าสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร
โดยเส้นทางที่ต้องใช้นั้นเป็นพื้นสูงๆ ต่ำๆ มีหญ้าขึ้นปกคลุมและบางที่ก็มีหนาม

"ข้าพเจ้าไม่ได้ใส่รองเท้าเลย เพราะมีความเห็นว่าเข้าใกล้องค์หลวงปู่ไม่สมควร
โยมเขาจะใส่ก็ตาม มอบให้เป็นเรื่องของเขา แต่เขาก็ใส่บ้างไม่ใส่บ้าง
และบางแห่งก็มีหนาม ตาใครตามัน รักษาเอาเท้าของตัวที่จะเหยียบไป"

ท่านพระอาจารย์มั่นพัก ณ วัดป่ากลางโนนภู เป็นเวลา ๑๑ วัน จึงเดินทางต่อไป
ณ ที่แห่งนี้ หลวงปู่หล้าได้บันทึกเหตุการณ์ที่ทำให้ท่านซาบซึ้งใจยิ่ง

"ในวันนั้นฉันจึงหันแล้ว มีพระองค์หนึ่งจะไปตัดช่องกระดานศาลาใกล้ที่พักป่วยขององค์หลวงปู่เพื่อให้
เป็นช่องขององค์หลวงปู่ถ่ายอาเจม องค์หลวงปู่ปรารภดังนี้ขึ้นว่า "อย่ามาทำลาย
ท่านหล้าเธอกำกับของเธอประจำอยู่ มาทำลายแล้ว ก็ไม่ถูกความประสงค์ของเธอดอก" ดังนี้
ข้าพเจ้าได้ยินแล้ว อ้ายก็เลศน้ำตามาอีกละ ไหลลงเลยมันไม่ละลายใคร
เพราะสำเนียงในใจว่าเราปฏิบัติองค์หลวงปู่มาด้วยประการใดๆ ตามประสาเรา
เป็นเวลาสี่ปีล่วงเข้า หลวงปู่คงไม่หนักกรรมหนักใจ ว่าเราปฏิบัติเพื่อเอาหน้าเอาตา
และไม่สงสัยว่าเราปฏิบัติไม่เคารพ และก็ตรงกับเจตนาของเราด้วย
องค์หลวงปู่ตั้งใจหายใจเราถูกได้ไม่ผิด คิดดังนี้ได้กะทันหัน อ้ายน้ำตาพลันไหลลงอีก"

แม้พระอาจารย์มั่นจะสังขารแล้ว หลวงปู่หล้าก็ยังเคารพเทิดทูนท่านอย่างไม่เสื่อมคลาย
ดังปรากฏในการแบ่งบริวาร เมื่อท่านพระธรรมเจดีย์ผู้เป็นประธานในการจัดการ
ได้ถามว่า "หล้า เธอจะเอาอันไหน บริวารองค์พระอาจารย์"
คำตอบของหลวงปู่ท่านสะท้อนถึงความผูกพันที่ท่านมีต่อพระอาจารย์มั่น

"เกล้ามิได้เอาอันใดดอก ธรรมและอามิสอันใด องค์ท่านให้มากแล้วบริบูรณ์ ในฝ่ายอามิสก็ดี
ในยามองค์ท่านมีชีวิต บริวารจำนวนนี้เป็นบริวารที่องค์หลวงปู่ใช้ประจำ เกรงจะเป็นบาป
ฐานะของเกล้าไม่สมควร และเมื่อเกล้าเห็นยามใด จะเป็นเหตุให้เกล้าน้ำตาไหลอยู่ไม่แล้ว"

เมื่อถวายเพลิงศพเรียบร้อยแล้ว ท่านก็มิได้รับเอาพระธาตุมา ดังความในอัตตประวัติว่า

"ฐานะพระธาตุขององค์หลวงปู่ไม่สมควรที่จะเอาไปใส่ย่าม ตามไปในทิศทั้งสี่
สัปบนระคนกับสิ่งของอื่นๆ เราไม่มีอิทธิพลจะสร้างเจดีย์บรรจุไว้ จะเอาไปให้เป็นบาปทำไม
ครั้งพุทธกาลก็มีได้มีตำนานว่าท่านองค์ใดเอาไปเป็นส่วนตัวในทิศทั้งสี่
นอกจากจะเอาไปเทียะวอดคนว่าตนได้พระธาตุขององค์หลวงปู่เท่านั้น
คิดดังนี้ขัดในตัวแล้วจึงไม่ได้เอา ถ้าจะเอาก็ได้เป็นกำมือ
เพราะอุปนิสัยของตน² เปิดโอกาสพิเศษให้อยู่ เพราะองค์ท่านเป็นประมุขในสังคมนั้น"

หลวงปู่ยังมอบปัจจัยที่ได้จากการสวดบังสุกุลท่านพระอาจารย์
เพื่อสมทบในการสร้างพระอุโบสถ วัดป่าสุทธาวาส โดยมีได้เบิกมาใช้แม้แต่สังฆาคงค์เดียว

คำว่า "พ่อแม่ครูจารย์" หรือ "พ่อแม่ครูอาจารย์" เป็นคำที่มีความหมายลึกซึ้ง
ผู้เป็นอาจารย์นั้นเปรียบดังพ่อแม่ของศิษย์ อบรมสั่งสอนด้วยเมตตากรุณาในทุกทาง
ในขณะที่ลูกศิษย์เองก็ปฏิบัติต่อท่านประดุจบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ด้วยกตัญญูกตเวทิตาเช่นกัน
จริยวัตรของหลวงปู่หล้า เขมปัตโต เป็นแบบอย่างอันดีงาม ทำให้คุณค่าของคำนี้ได้เป็นที่ประจักษ์
ท่านปฏิบัติวัตรภาครูปาอาจารย์ด้วยความตั้งใจไม่ย่อท้อ ไม่เห็นแก่ลาภยศสรรเสริญใดๆ
นับเป็นเนืองนิตย์อันประเสริฐ สมควรแก่การยกย่องบูชากราบนานเท่านาน

เอกสารประกอบการเขียน

"พระหล้า เขมปัตโต" โรงพิมพ์วัดสังฆทาน พิมพ์เมื่อประมาณปี ๒๕๓๒.

"๒๘ พระอรหันต์แห่งกรุงรัตนโกสินทร์" พระพุฒาคณะเจดีย์ วัดอโศการาม
ธรรมบรณการในงานบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายพระสุทธธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์
(ท่านพ่อลี ธมฺมธโร) ครบรอบวันมรณภาพปีที่ ๔๘ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๒.

เว็บไซต์

<http://www.luangpumun.org/wara/nonpu.html>

<http://www.dharma-gateway.com>

ฝึกอย่างไรจนเป็นมหาสติ

ดั่งตาคนวิเศษ

ถาม : ฝึกสติอย่างไรจนเป็นมหาสติครับ

คำว่า "มหาสติ" พระพุทธเจ้าไม่ได้ใช้นะครับ
แต่ว่าครูบาอาจารย์วัดป่าท่านนำมาใช้ ซึ่งมันมีเหตุมีผล
คำว่ามหาสติในความหมายของพวกท่าน
ก็คือจิตมันลงไปถึงฐาน แล้วก็มีความคงเส้นคงวานะ
ที่จะรับรู้อะไรได้อย่างต่อเนื่อง แล้วก็ในความต่อเนื่องนั้นนะ
รู้ อยู่ เห็น อยู่ในขอบเขตของกายใจนี้แหละ
ว่าแสดงความไม่เที่ยง แสดงความไม่ใช่ตัวตน ดังที่ปรากฏอยู่ตลอดเวลา
นี่ ตรงนี้คือคำว่ามหาสติ

วิธีที่จะทำให้มหาสติเกิดขึ้น

คำตอบสั้นๆ ก็คือพยายามทำให้สติเกิดขึ้นบ่อยที่สุด
แล้วในที่สุดมันกลายเป็นมหาสติไปเอง
อย่างเช่นขณะนี้คุณนั่งอยู่ แล้วรู้ว่า รู้สึกว่าตัวเองนั่งอยู่
ร่างกาย ร่างกายนี้มันเป็นร่างกายของคุณ อย่างนี้เรียกว่าไม่ใช่สติ
แต่ถ้าหากว่าคุณรู้สึกถึงตัวที่กำลังนั่งอยู่นะ
ลมหายใจเดี๋ยวก็เข้า เดี่ยวก็ออก
เดี๋ยวร่างกายมันก็มีอาการเกร็ง ต้องขยับ
มันไม่ใช่ มันไม่ใช่สิ่งที่ คุณจะบังคับได้ อันนี้เริ่มมีสติขึ้นมาแล้ว
สติเห็นว่าร่างกายบังคับไม่ได้
สติเห็นว่าร่างกายมันเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา
แล้วพอเห็นไปเห็นมา เดี่ยวคุณก็เห็นอีก
ว่าบางที่ คุณก็รู้สึกอึดอัด บางที่ คุณก็รู้สึกสบาย
บางที่ คุณรู้สึกว้าจืดสงบ บางที่ คุณรู้สึกว้าจืดฟุ้งซ่าน เห็นไปเรื่อย ๆ
ถี่ ๆ เข้า คือเห็นได้แค่นี้แหละ

พอมันผ่านเดือนผ่านปีไป มันผูกกัน
สตินี้มันผูกกันเป็นแพนะ
จิตมันผูกเป็นสมาธิอีกแบบหนึ่ง

ที่เรียกว่า สัมมาสมาธิหรือว่าอริยสมาธิ
ตรงนี้นะมันจะกลายเป็นมหาสติขึ้นมา ในความหมายของพระป่า
ก็คือว่าสติของคุณเนี่ยมันเกิดขึ้น เพราะว่าจิตของคุณมันใหญ่ขึ้น
มันสามารถเห็นอะไรได้ละเอียด เห็นอะไรได้ชัด
โดยไม่ต้องตั้งใจเพ่ง มันเห็นของมันเอง
มันอยู่ในสภาพที่พร้อมรู้ พร้อมที่จะเป็นผู้สังเกตนะครับ

ดั่งตฤณพจนาน ๑๐

ภาพโดย KeepSmiling
<http://temphoto.multiply.com>

ดั่งตฤณพจนาน *Dungtrin's rhapsody*

สนิทินึงมีดิ้งโหวไร้ความคิด
ไร้ดวงจิตผิดถูกอะไรไหน
ไร้สุขทุกข์จุกอกสะทกใจ
ไร้สิ่งใดไกลกล้าให้ธรรมเมา
เป็นรูปวาดจึงอาจต้องครรลองตา
ผิวนอกหน้าดูสมกลมเสลา
แต่เมื่อเพ่งเล็งหยุดจุดกลางเข้า
ก็กลับเราให้เราคิดผิดแผกกัน
เพราะอาจเห็นเป็นกันหอยถอยทางลึก
ตรึงใจนี้กรู้สึกหวานปานสายฝน
แต่ปรับตาหาเกล็ดเพชรก็เสร็จกัน
จะกลับคืนพื้นใจให้ระคาย
เป็นตัวอย่างทางดูให้รู้แน่
ว่ารูปแค่แห่ตาหาความหมาย
ใช้บาปบุญคุณโทษแต่โดดตาย
จะดีร้ายขึ้นกับเลศกิลเลศคน

ดั่งตฤณ
www.dlitemag.com

ความรู้สึกตัวพร้อมเป็นอย่างไร

ธรรมสภาจตุรา

หมอนัฏฐ์

ผู้ร่วมสนทนาธรรม : อยากให้ช่วยเปรียบเทียบเกี่ยวกับ "ความรู้สึกตัวพร้อม"
จะได้ทราบ ว่ามันเป็นอย่างไรครับ

หมอนัฏฐ์ : ก็เหมือนกับชื่อนั้นแหละครับ ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร (หัวเราะ)

คำว่า "ความรู้สึกตัว" มันก็บอกชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นความรู้สึกตัว มันเป็นนามธรรม
หลวงพ่อบอกว่ามันคล้ายๆ เหมือนเราเพิ่งอาบน้ำเสร็จใหม่ๆ คล้ายๆ แบบนั้น แต่มันก็ไม่เหมือน
มีชีวิตที่ท่านเคยเทศน์ไว้เมื่อก่อน ถ้าเคยฟังนะครับ ความรู้สึกตัวนี้มันสร้างไม่ได้
เมื่อไรที่รู้สึกตัวนั้น นั่นคือจิตมันเป็นกลาง ขณะนั้นจะรู้สึกตัวพร้อม จิตมันไม่หลงไปทำงาน
ซึ่งจิตมันรู้ของมันเองนะ คือมันมีปัญญาเกิดความรู้สึกตัวตั้งมันขึ้นมา แต่มันทำขึ้นมาไม่ได้
ทำได้คือจิตต้องมีปัญญารู้สิ่งที่ผิดพลาดไป คือมันหลงไปทำงาน
ให้รู้สิ่งที่ไม่เป็นกลางไปเรื่อยๆ ก็แล้วกันนะครับ

ผู้ร่วมสนทนาธรรม : ขอบคุณครับ

ท่านที่สนใจถามปัญหา สามารถส่งคำถามมาได้
ที่ dhamma.sagutja@gmail.com นะคะ (-/-)

ในหัวใจเธอมีคนอื่นใช่ไหม?

mayrin

การที่เราต้องตกอยู่ในห้วงของความเคลือบแคลง ระแวงหวาด ความวิตกกังวลสงสัย
โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวพันกับสิ่งรัก ของรัก ที่ดูเหมือนจะมีอัตราความเสี่ยงต่อการสูญหาย
ก็ดูเป็นความทรมานที่ยิ่งยวด เป็นความทุกข์อันใหญ่

แต่โดยกฎธรรมชาติอันไม่อาจเลี่ยงได้
ของสังสารวัฏที่หม่อมวลมวลสัตว์เวียนว่ายอยู่นี้
ของรัก ของชอบใจทุกอย่างประดามี สภาพการณ์ที่เป็นจริงนั้น
คือการผันแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนไป ไม่คงที่ อยู่เสมอ
พร้อมที่จะพลัดพรากจากเราไปได้ตลอดเวลา

แม้แต่สิ่งที่เราคิดว่า ของนั้นอยู่ในอุ้งมือ
เรากำมือเอาไว้ จับไว้แน่นหนาแล้วก็ตาม

แต่ทว่า...เราเองกลับไม่อาจที่จะกำมืออยู่ได้ตลอดเวลา
ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เราก็จะต้องแบมือออกในที่สุด

การจะเก็บคนๆ หนึ่งไว้ในอยู่ในที่ๆ ควรจะอยู่ตามที่เราต้องการ
ในขณะที่คนๆ นั้นก็มีลมหายใจเป็นของตน มีแขนขา มีจิต มีชีวิต
มีการตัดสินใจที่เขาต้องเป็นผู้รับผิดชอบ
ตลอดจนมีเส้นทางที่เขาต้องก้าวเดินไปตามกรรมของตน
จึงเป็นเรื่องที่ลำบาก น่าปวดหัว

เรื่องบางเรื่อง ทางออก ไม่ได้มีแค่เส้นทางเดียว
เรื่องบางเรื่อง คำตอบไม่ได้มีแค่ ใช่หรือไม่ใช่
ถูกหรือผิด ดำกับขาว ให้ตัดสินใจชี้ขาด

ถ้าสิ่งที่หวาดระแวง เป็นเพียงมายาภาพที่เราสร้าง
เราจะก้าวต่อไปอย่างไร จะทำอะไรกับอนาคตเบื้องหน้า

และถ้าสิ่งที่เราคิดไว้ เป็นจริง ดังนั้น
เราจะทำอย่างไรกับใจดวงนี้ของเรา
จะเดินข้างกันต่อไป ให้อภัยและลืมได้จากใจจริงไหม

ย้อนกลับมามองตัวเราเองก่อน ที่จะมองเขา
เพราะเราย่อมรู้จักตัวเราดีกว่า

หน้านี้เป็นฤดูฝน อากาศแปรปรวน
ไม่ว่าฝนจะตกหรือไม่ เราก็ควรจะมึนติดมือไว้ เพื่อความไม่ประมาทค่ะ

และถ้ากลัวคนรักจะเบียดฝนด้วย ก็คอยอยู่ใกล้ๆ หมั่นเอาใจใส่
ทางร่มให้เธอเสมอทั้งยามฝนตกและแดดแรง
เป็นที่พึ่งแก่เธอได้ทุกยามที่ต้องการ

สิ่งใดควรทำ ทำแล้ว สิ่งใดดีแล้ว ทำแล้ว เต็มที่แล้ว
ไม่ว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร ก็จะไม่มีความใดที่ทำให้เรารู้สึกพลาดไป
หรือเป็นเรื่องน่าเสียใจสำหรับเราค่ะ

น้ำหวานปั่นดับร้อน

พัชรภัท

พิมพ์การัง

ยามบ่าย อากาศในวัดป่าร้อนระอุ

ไอระเหยรวมกับละอองฝุ่นที่ม้วนตัวขึ้นจากพื้นดินชวนให้อึดอัด

ครูปากายตักทรายใส่น้ำก็ไปพลง เช็ดเหงื่อตามหน้าผากไปพลง

ครูปากายเป็นพระหนุ่มวัยยี่สิบห้าปีที่เพิ่งบวชได้ไม่ถึงเดือน

ก่อนหน้านี้อ่านเรียนอยู่คณะวิศวกรรมศาสตร์เกือบจบอยู่แล้วเชียว

แต่ด้วยความเป็นหนุ่มเลือดร้อนมทะลุ จึงเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น

โยมแม่ของท่านเล่าว่า “กายเขาเป็นคนเอาแต่ใจมาตั้งแต่เด็ก

ก็ลูกชายคนเดียวนี่นะ ขออะไรก็ไม่เคยขัด ใช้เงินเปลืองก็ไม่ว่า

นี่อยู่ๆ เขาก็ไปมีเรื่องตีมหาวิทยาลัย ต่อมาก็อกหัก แล้วก็เมาขับรถชน

ตัวเองก็เจ็บเพิ่งรักษาหายนี่เอง หยุดเรียนนานก็ต้องดร็อปไปเลยทั้งปี”

บางเสียงว่าเพราะเข้าเบญจเพสจึงเกิดเรื่องมากมายขนาดนี้

แต่หลายเสียงก็ว่าเป็นเพราะอารมณ์ร้อนๆ แรงๆ ของเขาด้วย

เมื่อพื้นอารมณ์ร้อนนัก มีสิ่งเพิ่มอุณหภูมิอีกนิดเดียวปรอทก็แตก

ไหนๆ ก็ว่างอีกหลายเดือนกว่าจะขึ้นปีการศึกษาใหม่อยู่แล้ว

ที่บ้านจึงลงความเห็นว่าจะขอให้กายบวชดีกว่า ช่วยทั้งเรื่องอารมณ์

แถมได้ทำบุญใหญ่แก้กรรมด้วย แปลกใจเหมือนกันที่เขายอมโดยดี

จากหนุ่มสำอางแต่งหล่อตามแฟชั่น ก็เหลือเพียงครองผ้าคลุมผาดสามชิ้น

เคยนอนเกือบสว่างตื่นบ้ายๆ ก็กลายเป็นนอนตึกตื่นก่อนรุ่ง

เคยสบายอยู่แต่ในห้องแอร์ ก็กลายเป็นอาบเหงื่อต่างน้ำทำงานหนักทั้งวัน

งานก่อสร้างก็ต้องทำ กิจของสงฆ์ก็มาก ไหนจะต้องฝึกภาวนาอีก

ครูปากายนึกถึงคำที่หลวงปู่สอน เสมอๆ ว่า

“อย่าคิดแยกงานทางโลก นีทางธรรม มันอยู่ด้วยกันนี่แหละ

พวกที่ถึงเวลาทำงานก็ปล่อยใจลอยไปตามประสาโลกๆ

แล้วต้องหาเวลาลางานมาอยู่วัดถึงจะปฏิบัติได้นี่ไปไม่ถึงไหนหรอก
ดูอย่างเราบวชมาตั้งนานก็ยังไม่เคยทิ้งโลกไปไหน
ก็ยังทำงานรับใช้โลกควบคู่กันไปด้วย
**ถึงเวลาทำงานก็ทำให้เต็มที่ ใจอยู่กับงาน อยู่กับคำบริกรรม
กลางคืนเป็นเวลาของเราอย่าจงกรมนั่งภาวนาเท่าไรก็ทำไป สิ”**

ครูบาศรีวิชัยตั้งแต่ตีสี่มาทำกิจของสงฆ์ เสร็จแล้วช่วยงานก่อสร้าง
ปลูกและดูแลต้นไม้ ทำความสะอาดวัด และอื่นๆ อีกมาก
หลังสี่ทุ่มจึงเข้าที่เดินจงกรมสลับกับนั่งสมาธิ แล้วค่อยเพิ่มเวลาเรื่อยๆ
จนกลายเป็นตีหนึ่งตีสองจึงจำวัด หลับวันละสองถึงสี่ชั่วโมงเท่านั้น
แปลกดีที่ร่างกายกลับสดชื่น กว่าสมัยที่นอนวันละแปดชั่วโมงเสียอีก
ทั้งที่กาย(เนื้อ)ลำบากขนาดนี้ แต่ทำไม(พระ)กายกลับดูสงบเย็นลงได้

ญาติๆ ออกปากทักว่าเขาอดทน มีวินัยมากขึ้น บ่นน้อยลง
เรียกร้องน้อยลง ดูสงบและมีความสุขได้ง่ายๆ เย็นขึ้นสนใจญาติโยมจริงๆ
สมาชิกหลายคนในครอบครัวไม่รู้จักรู้วัด ไม่รู้จักการภาวนามาก่อนเลย
หลายคนถามตรงๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมเปลี่ยนแปลงได้ขนาดนี้
คำตอบมีเพียงรอยยิ้มเยิ้มๆ ตอบกลับว่า “โยมต้องฝึกทำเองสิ แล้วจะรู้”
ไม่นานนักเริ่มมีญาติๆ ตามมาดื่กบาตร ฟังเทศน์ จนเริ่มขอฝึกจงกรม
จากแค่พระลูกชายหนึ่งองค์ ก็กลายเป็นทั้งครอบครัวตามมาวัดกันหมด

วัดป่า ช่างเหมือนโรงเรียนหลังใหญ่ที่ฝึกอบรมผู้คนได้ไม่รู้จักรับ
มองแล้วก็ได้ แต่อัศจรรย์ใจในพละภาพแห่งพระรัตนตรัย
บอกตัวเองว่าจะไม่ให้แรงของพ่อแม่ครูอาจารย์ต้องสูญเปล่า
เร่งภาวนา หมั่นพิจารณา อบรมตัวเองเพื่อเป็นอาจารย์บุญชานะคะ

.....

อากาศร้อนนัก เรามาทำน้ำปานะหวานๆ เย็นๆ ชื่นใจถวายพระกันดีไหมคะ

ส่วนผสม (สำหรับ ๑๐ ที่โดยประมาณ)

- น้ำหวานเข้มข้น ๑ ขวด เช่น น้ำเชียว น้ำแดง สตรอเบอร์รี่ หรือน้ำองุ่นก็ได้
แต่น้ำผลไม้สด(มหาผล) เช่นสับปะรด หรือแตงโมไม่ได้จะ
เพราะผลไม้สดจะกลายเป็นอาหารแทน ใช้เป็นน้ำปานะไม่ได้คะ
- ชีส ๑ ก้อน เลือกชนิดที่ไม่มีคำว่า Cream หรือ Butter นะคะ

ปรกติที่นิยมใช้กัน คือชนิดที่ห่ออยู่ในกล่องกระดาษสีน้ำเงินคะ

- น้ำแข็งทุบละเอียด
- น้ำสะอาด

วิธีทำ

๑. นำชีสมาปั่นละเอียดกับน้ำสะอาด ๑ แก้ว (ราวๆ ๒๕๐ ซีซี)

เราจะนำชีสปั่นส่วนนี้มาใช้แทนนมข้นหวานคะ

ทำให้น้ำปानะของเรามีรสชาติดีขึ้นมาก แถมให้พลังงานมากด้วยนะคะ

๒. ผสมน้ำหวานหนึ่งขวดกับน้ำเปล่าในอัตราส่วนราวๆ ๑:๓

๓. นำส่วนผสมที่ได้จากข้อหนึ่งและข้อสองมาปั่นกับน้ำแข็ง

แล้วแต่อยากได้ความหวานและข้นมากน้อยเท่าใด

ระวังอย่าปั่นนานเกินไป จนน้ำแข็งจะลายเป็นน้ำหมดนะคะ

ดูง่ายๆ ว่าน้ำแข็งดูตั้งยอดคล้ายๆ ไอศกรีมก็ใช้ได้กำลังดีแล้วคะ

มานมนตรา ๒๙

วรรณกรรมหัวใจ

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

๑๘

“โอ้ย...เจ็บ...ปวดร้าวไปทั้งตัว” มรรคาบอกกับตัวเอง การครองร่างมนุษย์ต้องพบพานกับความเจ็บปวดเช่นนี้เองหรือ แข้งขาหนักอึ้ง แขนไม่มีกำลังไม่ต่างจากถูกจับยึดไว้ในท่อแคบๆ

ฟ้าคงสว่างแล้ว แสงสีขาวยๆ กระทบเปลือกตาชายหนุ่ม เขาพยายามลืมตาเพื่อสู้กับแสงสว่าง มีสองสามใบหน้ากำลังลอยสลอนอยู่ข้างๆ

มรรคาถอนใจ แล้วหลับตาลงไปอีก

“คุณมรรคา คุณมรรคา” เสียงเรียกดังอยู่ข้างหู

“ผมรู้ตัวแล้ว” ชายหนุ่มตอบเสียงแหบแห้ง “รู้แล้วจริงๆ”

เขาพยายามจะพูดต่อ แต่ความเหน็ดเหนื่อยดึงกลับสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง

ที่นี่เป็นโรงพยาบาลบริเวณชานเมืองกรุงเทพฯ ห่างจากจุดที่รถเกิดอุบัติเหตุพอสมควร ตำรวจเป็นคนนำเขาและปิ๊กแก้วมาส่ง

ชายหนุ่มสลบไปสามวัน หลังจากนั้น เขาต้องให้ปากคำกับตำรวจทั้งๆ ที่ยังไม่แข็งแรง ส่วนปิ๊กแก้ว...ปิ๊กแก้ว...

หญิงสาวนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงพยาบาล ใบหน้าเปี่ยมความสุข มุมปากมีรอยยิ้มเล็กน้อย เนื้อตัวไม่มีบาดแผลแม้สักเท่ารอยแมวข่วน แต่จนล่วงเข้าวันที่สี่แล้ว ปิ๊กแก้วก็ไม่มีทีท่าว่าจะตื่นขึ้นมา

มรรคานั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียงหญิงสาว นัยน์ตาเข้มคมฉายแววอาทรห่วงใย มือใหญ่กุมมือเล็กอย่างทะนุถนอม ใบหน้าซีดขาวมีรอยกังวล ที่โหนกคิ้วปิดผ้าก๊อชกันฝุ่นเข้าบาดแผล

“น้องไปอยู่ที่ไหนจะ” เขาพูดนุ่มนวล “พี่ช่วยอะไรได้บ้างหรือเปล่า”

พูดแล้วยิ้มหยันกับตัวเอง...เขาจะช่วยอะไรได้

เสียงประตูเปิด ผู้มาเยือนคือป้าแจ่มลัมกับคุณสุณี

“เชิญ” เขาพูดเบาๆ ค่อยๆ ปล่อยมือปิ๊กแก้วลง

“ขอโทษนะคะ ป้าคิดว่าคุณมัยคียังนอนอยู่อีกห้อง” ป้าแจ่มลัมหันมายิ้มแหๆ เพราะรู้ว่ามรรคาไม่ชอบคุณสุณี

“ฉันมานั่งเป็นเพื่อนแกวเขาเท่านั้นเอง” ชายหนุ่มพูดแล้วหันไปยิ้มเล็กน้อยทักทายคุณสุณี “เชิญครับคุณอา”

รอยยิ้มและน้ำเสียงนุ่มนวลของคุณสุณี ใช่ว่าจะทำให้คุณสุณีแปลกใจ กระทั่งคุณแม่บ้านใหญ่ยังเบิกตาโตคิดในใจว่า คุณมัทคงกินยาผิด ถึงพูดดีกับคุณสุณีได้

“อาการของมัทเป็นยังไงบ้างจะ ตอนนี้อามาดูยังเห็นสลับอยู่” คุณสุณีได้โอกาสเข้ามาพูดคุยถามไถ่

“ดีขึ้นมากแล้วครับ ขอขอบคุณที่คุณอาเป็นห่วง” เขาตอบสุภาพ

ป้าแจ่มเสียงเออาของไปเก็บ พลงใช้สายตาชำเลืองมองสองอาหลานด้วยความประหลาดใจ แม้มรรคาจะไม่เคยพูดจาก้าวร้าวต่อคุณสุณี แต่ถ้าจะให้เขาพูดจาดี ยิ้มแย้มสนิทสนมนั้น นับว่าไม่เคยเลย มรรคาเป็นคนเกลียดใครแล้วเกลียดจริง ตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณสุณีพยายามทำดีกับหลานกำพร้าทั้งสอง ก็ยังได้รับการโต้ตอบอย่างเย็นชาจากมรรคาเสมอมา

เพราะอะไรมรรคากถึงเปลี่ยนท่าทีได้ คนใกล้ชิดเช่นป้าแจ่มไม่อาจเข้าใจได้ กระทั่งสังเกตจริงจังจึงพบว่า ท่าทางการพูดจาด้วยดี ไม่มีท่าทีบึ้งตึงของมรรคานั้น แฝงลักษณะบางอย่างที่ไม่เหมือนเดิม ชายหนุ่มสง่างาม สุขุมขึ้น และมีราศีฉายราไร ยามพูดจากับคุณสุณี จะเหมือนผู้มีศักดิ์สูงกำลังโอภาปราศรัยกับผู้ต่ำต้อยกว่าด้วยความเมตตา

“คุณมัทกินข้าวกลางวันหรือยังคะ เดี่ยวป้าจะจัดให้”

มรรคายิ้มรับ ป้าแจ่มสละุดใจ นี่ก็อีกอย่าง ชายหนุ่มรู้จักยิ้มมากขึ้น ทั้งที่เมื่อก่อน อย่างมากก็เพียงพยักหน้า มีแต่ปีกแกวที่ไ้รับรอยยิ้มจากเขามากกว่าใคร

ข้าวต้มพร้อมทั้งสองสามอย่างใส่ถาดวางไว้ตรงหน้าชายหนุ่ม คุณสุณีลุกไปรินน้ำช่วยบริการหลานชาย แต่คนป่วยมองเห็นกับข้าวในชามแล้วก็มีสีหน้าพะอืดพะอม

“หมอเขาว่าคุณมัทยังต้องกินอาหารอ่อนๆ อยู่ ป้าเลยทำข้าวต้มกับพวกหมูสับ ไข่น้ำมาให้ พอกินได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มมองคนจัดอาหารให้ด้วยแววตาประหลาด

“ขอผลไม้มั้ให้ฉันดีกว่านะป้า” มรรคาบอกพร้อมกับเลื่อนถาดอาหารออกห่างตัวทันที

สภาพของพันเกลียวไม่ต่างไปจากปีกแกว ผิดแต่ว่า หญิงสาวเป็นเจ้าของนิทรา นอนสงบนิ่งอยู่บนเตียงในบ้านไม่ใช่โรงพยาบาล

ยายไม่สามารถหาหมอคนใดมารักษาอาการของพันเกลียวได้ คนที่ถูกนำวิญญานออกจากร่าง มีหมอคนใดในโลกรักษาได้ แต่ยายไม่ยอมงอมืองอเท้า แรกที่รู้สึกตัวบนโต๊ะทำพิธี จนพบพันเกลียวฟุบอยู่ตรงธรณีประตูห้องพระ ก็พอเข้าใจรางๆ ว่าไม่ใช่ผีมีอมมนุษย์ ถึงยายจะติดตามครอบครัวพันเกลียวมาตลอด รับรู้เรื่องไสยศาสตร์พอสมควร แต่ทั้งชีวิตไม่เคยลงมือทำเองเลย จึงช่วยพันเกลียวเองไม่ได้

เพราะฉะนั้นต้องหาคนอื่นมาช่วย...คนคนนั้นคือมรรคา

ค่าแล้ว ในห้องพิเศษของโรงพยาบาล มรรคาสามารถมองเห็นแสงไฟจากดีกรามอาคารที่อยู่รายรอบได้ถนัด เขานั่งอยู่ริมหน้าต่าง ทอดสายตาพร้อมกับใช้ความคิดคลี่คลายปัญหา

เขารู้วิธีคลายอาคม ปลอยจ้าวแล้ว...แต่เขาไม่อาจรู้ เมื่อจ้าวเป็นอิสระจะรับมืออย่างไร หนึ่งเป็นผู้ทรงฤทธิ์เดช แต่อีกหนึ่งแค้นมนุษย์ธรรมดา คิดไปคิดมา เขาก็นึกแค้นใจทมิฬเทพ หรือจะพูดให้ถูก แค้นใจตนเอง

ถ้ายามนั้นมีสติเสียหน่อย ก็น่าจะรู้ทันว่าจ้าวใช้แผนชั่วๆ ถึงมีศักดิ์ศรีแห่งเทพค้ำคอ ทำให้ต้องยอมรับคำท้า แต่ถ้าจะใจเย็นสักนิด ค่อยๆ ใช้สติปัญญาสะสาง ไม่ยอมลงหลุมพรางเต็มร้อย เขาคงไม่อัปยศจนทางขนาดนี้

เทพ...ใช่ว่าจะไม่เคยทำผิดพลาด

คิดตำหนิตนเองตอนนี้คงไม่มีประโยชน์ เขามีสองปัญหารอให้แก้...หนึ่งคือ ทำตามสัจจะวาจา ปลอยจ้าวและยอมสู้กับมัน โดยหาหนทางชนะไม่เจอ และอีกปัญหาคือรอให้ปีกแก้วฟื้น

ย่างเช้าวันที่ ๕ ปีกแก้วยังหลับสนิททั้งๆ ที่ไม่มีร่องรอยบาดเจ็บ ตรวจภายในก็ไม่พบความบอบช้ำใดๆ ทุกคนรวมทั้งหมอยังแปลกใจ หญิงสาวเหมือนคนนอนหลับธรรมดา ไม่ใช่เพิ่งผ่านอุบัติเหตุคร่าอย่างหนักมาเลย

มรรคาคิดไกลไปกว่านั้น ปีกแก้วน่าจะมีอำนาจเทพคุ้มครองอย่างที่พันเกลียวเคยบอกจริงๆ เขาไม่รู้ว่าปีกแก้วมีความลับอะไร เคยเป็นใคร ด้วยสายตาของคนที่มีความทรงจำแห่งเทพเช่นเขาบอกว่า ปีกแก้วไม่ธรรมดาแน่นอน...เวลานี้หล่อนกำลังอยู่ที่ไหน

หมอกจางๆ ปกคลุมเป็นม่านขาวบางเบา แสงอันอ่อนโยนลูบไล้อาณาบริเวณรอบด้านดูสดใสจับตา เท้าปีกแก้วเบา ร่างกายไร้น้ำหนัก ลอยขึ้น ลอยขึ้น...

ม่านหมอกเผยตัวทีละชั้นๆ หญิงสาวแว่วเสียงดนตรีไพเราะหวานหูจากเบื้องหน้า ไกลเข้าไปๆ จนมองเห็นสถานที่อันงดงามแห่งหนึ่ง...สวนดอกไม้กว้างกำลังผลิดอกบานสะพรั่ง กลิ่นหอมจรรเจ็จกระจายอบอวล

ปีกแก้วหยุดยั้งที่หน้าซุ้มประตูงดงามแห่งหนึ่ง บานประตูสลักเสลาลวดลายละเอียดอ่อนปานประหนึ่งเนรมิต ใจหล่อนเต้นแรง เหมือนได้กลับบ้าน

"นายหญิง" เสียงดังจากเบื้องหลัง ปีกแก้วค่อยๆ หันกลับ พบหญิงสาวงดงามสี่คน คุณเข่าเงยหน้ามองหล่อน ข้างกายมีตะกร้าใส่ดอกไม้อยู่เต็ม

"ใคร" เสียงปีกแก้วไม่เกินกระซิบ "พวกคุณเป็นใคร"

หญิงสาวคนแรกยิ้มอย่างสดใส

"นายหญิงเพิ่งไปอยู่เมืองมนุษย์ไม่นาน โฉนจำพวกเราไม่ได้แล้ว"

ปีกแก้วจับต้นขนปลายไม่ถูก

"กลับวิมานของท่านเถิด" ผู้หญิงอีกคนบอก คราวนี้ประตูบานใหญ่เปิดออก ปีกแก้วเหลียวกลับมองเข้าไปภายใน...

"เชิญนายหญิงคืนสู่วิมาน" เสียงสตรีทั้งหลายกล่าวพร้อมกัน ปีกแก้วตะลึงกับภาพที่เห็น 'วิมาน' ถึงกับอลังการปานนี้

"เชิญ" คำพูดนอบน้อมนุ่มนวล ทำให้ปีกแก้วค่อยๆ ก้าวเท้าเข้าไป

"รอก่อน" เสียงดังกังวาน ทรงอำนาจ หญิงสาวรีบหันกลับ แล้วยืนตัวขาแข็งทื่อ

ปิ๊กแก้วเคยคิดว่ามรรคาเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีคนหนึ่ง หล่อนมองเสียขาชินจนไม่เคยหลงใหลได้ปลื้มกับความหล่อของหนุ่มๆ หลายคนในมหาวิทยาลัย แต่ผู้ชายตรงหน้า ใช้คำว่า 'หล่อ' ยังจะเป็นการดูถูกเขา หรือกระทั่ง 'รูปงาม' ก็ไม่สามารถครอบคลุมรูปลักษณะของเขาได้อย่างครบถ้วน

เรือนกายสูงตรงสง่า รูปหน้าเรียวคมราวกับปั้น เครื่องหน้าเข้ม สะดุดตาสมส่วน เป็นใบหน้าที่ยากคาดเดาอายุ หากว่าหนุ่ม ก็ยากจะกล่าว เพราะราศีและอำนาจที่เปล่งประกายออกมาก็ไม่สามารถหาจากคนหนุ่มผู้ใดได้ หรือว่าจะมีอายุก็นับเป็นชายสูงอายุ ที่มีรูปลักษณะเป็นเลิศ จนคนหนุ่มไม่อาจทัดเทียม

เมื่อชายแปลกหน้ามาถึง แม่สาว ๆ ที่เชิญชวนหล่อนต่างก้มหน้างัด ค่อยๆ เลี่ยงไป ปลอ่ยให้หญิงสาวยืนประจันหน้าสองต่อสองกับเขา

"แดนสุขาวดียินดีต้อนรับ" เสียงทักทายคุ้นเคย ปิ๊กแก้วฟังชัดเต็มสองหู หล่อนเบิกตากว้างยิ้มเต็มที่...ชายผู้นี้ไม่ใช่คนอื่นสำหรับหล่อนเลย

"คุณอา" ปิ๊กแก้วเข้าไปหาอย่างยินดี...คุณอาที่เคยติดต่อแต่ทางเสียงมาตลอดชั่วอายุ คุณอาที่เคยเตือนภัย คอยช่วยเหลือ ปกป้องให้หล่อนอุ่นใจ ปิ๊กแก้วไม่คิดว่าคุณอาจะหนุ่มขนาดนี้

"นี่เพียงรูปกายสมมุติ...จะกำหนดอย่างไรก็ได้ ตามแต่ความละเอียดของจิต"

คุณอาพูดราวอ่านใจหล่อนออก

"คุณอา" หญิงสาวหลุดคำพูดมาอีกคำ พอดังตัวได้ก็ระดมคำถามพรั่งพรูออกมา "ที่นี่เป็นที่ไหนคะ แล้วแก้วมาได้ยังไง คุณอาเป็นใคร ทำไมถึงอยู่ที่นี้ได้"

'คุณอา' ยิ้ม...สายตาเหมือนผู้ใหญ่มองเด็กหญิงตัวน้อยๆ

"มาถึงวิมานของตัวเองแล้วยังจำไม่ได้ เรื่องอื่นก็คงไม่ต้องพูดถึงอีก"

ปิ๊กแก้วเอียงคอมองคุณอา "อะไรคะ แก้วไม่รู้เรื่องเลยสักอย่าง"

"ไปลานปาริชาตกันเถอะ คงยังมีดอกหลงเหลือพอ" คุณอายื่นมือออกมา ปิ๊กแก้วสอดมือเข้าไปอย่างเชื่อมั่น ไม่ลังเล

'ลานปาริชาต' คืออะไร? แรกทีเดียวปิ๊กแก้วออกจะงุนงง แต่เพียงแวบแรกที่หล่อนมาถึงความเข้าใจก็บังเกิดขึ้น

ที่นี่เป็นลานกว้าง ล้อมรอบด้วยหน้าผาสีเขียวเข้ม สูงชัน กลางลานมีต้นไม้ใหญ่สูงเสียดฟ้า ทั้งต้นมีแต่ดอกไม้สีแดงจัดผลิบานตามกิ่งก้านเต็มไปหมด กลิ่นหอมรุนแรง กระจายไกล จนทำให้หญิงสาวมีนงงชั่วขณะ

"จำดอกปาริชาตได้ไหม" ผู้นำทางยื่นมือไขว่หลังถาม

"ใครได้ดมดอกไม้นี้ จะระลึกชาติได้" ปิ๊กแก้วตอบ พอจะรู้บ้าง จำได้ว่าใน 'กามนิด' เคยกล่าวถึง "มีจริงๆ หรือคะ"

คุณอายิ้มแล้วยื่นมือไปข้างหน้า ดอกไม้สีแดงเข้มค่อยๆ หลุดร่วงจากกิ่งมาสู่มือ ปิ๊กแก้วพิจารณากลิ่นหอมจัดเมื่อคุ้นเคยกลับซาบซ่านซึมลึก กระตุ้นความทรงจำบางส่วน

"กลีบดอกไม้นี้" ปิ๊กแก้วชี้ "คุณอาเคยให้แก้วเอาใส่ไว้ในกระเป๋าสีชมพูนี้คะ"

คุณอาพยักหน้าเสริมเรียบๆ

"ดอกไม้ทิพย์ในสรวงสวรรค์ พะจะช่วยกระตุ้นความเป็นทิชาเทพขึ้นมาได้บ้าง และที่สำคัญ
อำนาจแห่งดินแดนนี้พะจะช่วยคุ้มครองมรรคาได้ชั่วคราว"

"แล้วทำไมถึงหายไปได้ล่ะคะ" หญิงสาวสงสัย

"ในเมื่อหมดหน้าที่แล้ว ก็ต้องกลับสู่ที่ที่จากมา" คุณอาวางดอกปาริชาติไว้บนมือปิกแก้ว

"สุดกลืน ตั้งจิตอธิษฐานขอระลึกชาติสิ แล้วจะได้คำตอบที่ถามมาในตอนแรก"

ปิกแก้วมองอย่างไม่แน่ใจ คุณอาตะโล่หล่นเบาๆ แวดตาเอ็นดูเฉกเช่นมรรคาเคยมอง ทำให้
หล่นหลับตาสุดกำซาบกลิ่นหอมอันรุนแรงนั้นไว้พร้อมตั้งจิตอธิษฐาน

"ขอให้ข้าพเจ้า ได้รับรู้อดีตกาลที่ล่วงผ่านของตนเองด้วยเถิด"

กลีบดอกไม้สีแดง แต่ท้องฟ้าสีขาว แสงสว่างที่มีได้มาจากอาทิตย์ดวงใดกำลังส่องเรืองรอง ปิก
แก้วมดิ่งสู่สภาพที่ล่วงผ่าน ภพภูมิที่หล่นทอดทิ้งมา

**เข้านี้มีคณะเยี่ยมคนป่วยเป็นขบวนใหญ่ เริ่มจากคุณธม คุณสุณี ประสิทธิ์และพนักงาน
ของมรรคาอีกหลายคน**

กลุ่มของประสิทธิ์และพนักงานกลับไปก่อน เหลือเพียงคุณธมกับคุณสุณี ส่วนป้าแจ่มกลับไป
เฝ้าบ้าน เปลี่ยนผลัดให้เจ้าชัยมาดูแลแทน

ระหว่างพูดคุยซักถามอาการ มรรคาคิดว่าคุณธมมีเรื่องบางอย่างต้องการบอกกับเขา

"ตำรวจเขาวางยังงัยบ้างละ เรื่องเจ้าของรถ" คุณธมถาม

"ผมไม่เอาเรื่องอะไรทั้งนั้นแหละครับ อีกรายคนขับเขาก็ตายในสภาพนั้น" มรรคาเห็นสภาพศพ
โซเฟอร์สิบล้อในหนังสือพิมพ์ อีกทั้งเขายังประคองว่าเป็นการจงใจ ไม่ใช่อุบัติเหตุ เพราะตรวจดูแล้ว ไม่
มีสารกระตุ้นใดๆ ในศพผู้ตาย อีกทั้งมีบางกระแสข่าวบอกว่าโซเฟอร์โดนผีหักคอ

"ลงเป็นห่วงมัค" คุณธมพูดแล้วหันไปทางคุณสุณี

"ตั้งแต่เรื่องผีเจ้าพ่อ มาถึงวิญญาณในบ้าน" คุณสุณีพูดบ้าง "แล้วก็..." หล่นพูดค้าง ยิ้มแหยๆ
ให้คุณธม

"เรื่องที่ป้าของหลาน ขิดชนะ และแพรวามีอาการเหมือนถูกผีเข้า จนมาถึงเรื่องโดนสิบล้อชน
โดยไม่รู้อิโหนอิเหน่แบบนี้ แกมไอ้คนขับก็ไม่ได้เมา ยา ยิ่งสภาพการตายของมันก็ไม่มีใครเชื่อว่าเป็น
อุบัติเหตุ"

"ไม่ต้องห่วงหรอกครับ" มรรคาตอบงายๆ แวดตาสีกรันยากเข้าใจ "อีกไม่นานเรื่องก็จะเรียบร้อย
แล้ว"

"ลงว่าเราล้มเลิกโครงการสร้างโรงงานที่นั่นเถอะ" คุณธมพูดในที่สุด

มรรคายิ้มละไม ตะม่อผู้สูงวัยกว่าเขาๆ

"ไม่ต้องห่วงหรอกครับ เชื้อผม ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วงจริงๆ โรงงานได้สร้างแน่"

เขาย้ำหนักแน่น

ทั้งลงและอาได้แต่มองหน้ากัน ความรู้สึกที่มีต่อหลานชายแทบไม่แตกต่าง...กึ่งเชื่อถือ...กึ่งยำ
เกรง

ครูใหญ่กว่าคนทั้งสองจะกลับ มรรคาให้เจ้าชายเดินไปส่งและแวะซื้อของใช้บางอย่างมาให้ ส่วนตนเองค่อยๆ ลงจากเตียง เดินกะเผลกๆ ออกจากห้อง ตั้งใจไปดูอาการของปิกแก้วตามปกติ ที่จริงอาการบาดเจ็บของมรรคาไม่นับว่าหนักหนา มีแค่รอยแผลบนโหนกคิ้ว แขนฟกช้ำ และขาเคล็ด กระดูกไม่แตก หมอทั้งโรงพยาบาลยังแปลกใจ เพราะเห็นสภาพรุดแล้ว ไม่มีใครเชื่อว่าคนขับจะได้รับบาดเจ็บแค่นั้น

ทันทีที่มรรคาเข้าห้องปิกแก้ว เขาต้องชะงักเท่า ในห้องมีคนยืนหันหลังให้ และยิ่งกว่านั้น แสงสว่างก็มีน้อยจนผิดปกติ ผ่านมาไม่ได้ปิด ไฟเพดานยังเปิด แต่ความมืดดูเหมือนจะแผ่กระจายมาจากอาคารตึกคนนั้น

“จ้าว” มรรคาเรียกเสียงเยียบเย็น

“มัน” ค่อยๆ หันมา ใบหน้าเหมือนกระดาศเก่าๆ นัยน์ตาขุ่นด้วยเส้นเลือด เส้นผมหยิกขด ริมฝีปากหนาและเยิ้มให้เขาก่อนถอยห่างจากเตียง

“จ้าวให้เข้ามา”

เสียงมันบาดลึก “ทวงสัญญาต่อราชาเทพ”

มรรคาชมอาการยอกที่ขา พยายามยืนตัวตรง นัยน์ตามองปีศาจหมอผีไม่ต่างจากก่อนกรวดทราย

“คราวนี้มันไม่อาศัยเจ้าส่งภาพมาอีกหรือ” เขาเยาะ

“จ้าวบอกว่าในเมื่อคืนความทรงจำแล้ว เทพคงไม่เสียสัจจะ นอกจากต้องการให้อีกะพ่อต้องรับทัณฑ์ทรมานจนไม่อาจทนทานได้”

“เมื่อใดจะถึงคืนเพ็ญ” ชายหนุ่มชมอารมณ์ถามกลับ

“อีกเก้ารাত্রี” มันตอบเขาอย่างงุนงง

“บอกนายของเอ็ง” เสียงเจิบห้วน “เลิกทรมานกะพ่อได้แล้ว ข้าจะปล่อยมันในคืนเพ็ญนี้”

แววตาปีศาจหมอผี ฉายรอยพิสดารยากอธิบาย คล้ายยินดี คล้ายเสียใจ แต่ก็จางหายรวดเร็ว

“จ้าวฝากมาบอกอีกเรื่อง” มันพูดแล้วยิ้มเยาะ ก่อนให้เขาเห็นสิ่งบางอย่าง

แววตาของมรรคาเปลี่ยนไป ภาพที่เห็นคือพันเกลียวและกะพ้อถูกจองจำอยู่ในความมืด

“จำเป็นด้วยหรือ ที่ต้องนำผู้หญิงที่ไม่เกี่ยวข้องมาชุกกรโขก” นัยน์ตาทอประกายวับ ไม่พอใจ

“ข้าเพียงทำตามคำสั่งจ้าว” เสียงตอบไร้ความรู้สึก

“แล้วจ้าวสั่งให้มาจับกับน้องด้วยหรือ” มรรคาถามเสียงเย็น แววตากร้าว ใบหน้าคล้ายกระดาศของมันกระตุก...ไม่มีคำตอบ ร่างค่อยๆ กลืนไปกับแสงสว่าง

“หรือจ้าวไม่รู้ ถ้าฉันตาย มันก็ต้องถูกขังอีกนาน และที่สำคัญ” เขาเน้นเสียง **“ถ้าปิกแก้วตายฉันก็ลาที่จะตระกูลสัตว์เข่นกัน”**

ห้องกลับสู่สภาพเดิม แต่มรรคายัง ชายหนุ่มกำลังตกอยู่ในความโกรธแค้น ไฟโทสะไหมแรงท่วมจิตใจ เขาโกรธที่จ้าวจับพันเกลียว และยิ่งแค้นใจ ถ้าปิกแก้วไม่ฟื้นมาจริงๆ แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังต้องปล่อยมัน เพียงเก้าวิน ไม่นับว่านาน ไม่นับว่าเร็ว ปล่อยมันไม่ยาก แต่ทำอย่างไรเขาถึงจะเอาชนะมันได้อีกครั้ง

ชายหนุ่มค่อยๆ ระบายลมหายใจ ชับไล่ความโกรธ หยุดยั้งหน้าเตี้ยงปึกแก้ว ใบหน้าหล่อแล้วยังอมเลือดฝาดเช่นปกติ หน้าซำยังดูผุดผาดและสวยกว่าเดิมจนสังเกตได้ มรรคาทรุดร่างบนเก้าอี้ข้างเตี้ยง ใช้ปลายนิ้วเกลี่ยเส้นผมให้พันแก้มใส่ๆ แววดาเขาอ่อนโยนลง

“หกวันแล้วนะจะแก้ว ตื่นเสียทีเถอะ พี่อาจมีเวลาอยู่กับน้องอีกไม่นานแล้ว”

ยังไม่ทันที่เขาจะได้พูดอะไรต่อ ก็มีเสียงเคาะประตูเบาๆ ก่อนบานประตูเปิดออก ป้าแจ่มชะงักงกหน้าเข้ามาพอเห็นเขาจึงถอนใจ

“คุณมค์อยู่ที่นี้เอง”

“มีอะไรหรือป้า ไหนว่าวันนี้จะกลับไปเฝ้าบ้านไง” เขาถาม

“คะ ป้าก็กลับไปที่บ้านแล้ว เผอญเจอคนคนหนึ่งเขามาหาคุณที่บ้าน บอกว่ามีธุระด่วน”

“ใคร” เขาขมวดคิ้วสงสัย

“ป้าพาเข้ามาเลยดีกว่านะคะ สงสารแก” ป้าแจ่มผลุบออกไป ก่อนจะเข้ามาอีกรั้งพร้อมหญิงชราคนหนึ่ง มรรคาลุกขึ้นยืน เข้มมนองด้วยแววดาครุ่นคิด...จนชั่วครู่เขาจึงนึกได้...ยายของพันเกลียว

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

Que Sera Sera เรื่องของเหตุ กับผล

เติมธรรมในทำนอง

โดย aston27

Que Sera Sera (Whatever will be, will be)

When I was just a little girl
I asked my mother, what will I be
Will I be pretty, will I be rich Here's what she said to me.

Que Sera, Sera,
Whatever will be, will be
The future's not ours, to see
Que Sera, Sera. What will be, will be.

When I was young, I fell in love
I asked my sweetheart what lies ahead
Will we have rainbows, day after day
Here's what my sweetheart said.

Que Sera, Sera,
Whatever will be, will be
The future's not ours, to see
Que Sera, Sera. What will be, will be.

เมื่อคราวฉันยังเล็กเป็นเด็กน้อย ฉันเคยเจื้อยจ้อยถามตามประสา
หนูจะรวยเรีตใจโลใหม่มารดา แม่หันมายิ้มปლობแล้วตอบพลัน

สิ่งทั้งหลายล้วนกำเนิดเกิดเพราะเหตุ จะภัยเภทวิเศษใดไขเสกสรร
อนาคตลดเลี้ยวคดเคี้ยวพลัน อาจพลิกผันอย่ามั่นใจไว้แน่นอน

เมื่อคราวนั้นวัยวันที่ยังเยาว์ ที่ฉันเขลาเฝ้าสมัครรักสุดถอน
จึงปจจถารักจักกล่าสถาพร พองามงอนยิ้มปლობแล้วตอบพลัน

สิ่งทั้งหลายล้วนกำเนิดเกิดเพราะเหตุ จะภัยเภทวิเศษใดไขเสกสรร
อนาคตลดเลี้ยวคดเคี้ยวพลัน อาจพลิกผันอย่ามั่นใจไว้แน่นอน

ไม่กี่วันที่ผ่านมา ผมหยิบ DVD ภาพยนตร์คลาสสิกเรื่องหนึ่ง ที่เป็นผลงานการกำกับของราชาหนังระทึกขวัญนามว่า อัลเฟรด ฮิตช์ค็อก มานอนดูอยู่กับบ้าน

หนังเรื่องนั้นชื่อ "ผู้ชายที่รู้มากเกินไป" The Man Who Knew Too Much

ใครที่เคยผ่านตาหนังที่เป็นผลงานแสดงของเจมส์ สจ๊วต ร่วมกับดอริส เดย์ เรื่องนี้ คงจดจำเพลงเพราะๆ ความหมายดีๆ เพลงนี้ได้แน่ครับ เพราะดอริส เดย์ ร้องเพลงนี้สะกดคนดูเสียอยู่หมดในภาพยนตร์ และยังกลายเป็นเพลง "ลายเซ็น" ของเธอเองอีกต่างหาก ชนิดขึ้นเวทีไหน เป็นต้องได้ร้องที่นั่น

Que Sera Sera ที่มีความหมายในภาษาอังกฤษว่า Whatever Will Be Will Be หรือแปลเป็นไทยอีกทีว่า “อะไรมันจะเกิด มันก็ต้องเกิด” นั้น เป็นผลงานในปี ค.ศ. ๑๙๕๖ ที่เขียนเนื้อร้องโดย เรย์ อีแวนส์ และทำดนตรีโดย เจย์ ลิฟวิงสตัน คู่หูนักแต่งเพลงมือทองของยุคนั้น

เพลงนี้ได้รับความนิยมมากทั้งในฟากฝั่งอเมริกา และอังกฤษ เพราะขึ้นถึงอันดับสองในท็อปชาร์ตของทั้งสองประเทศ แลมยังเป็นเจ้าของรางวัลออสการ์เพลงประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยมในปีต่อมา ทำให้ทั้งเรย์ อีแวนส์ และเจย์ ลิฟวิงสตัน กลายเป็นเจ้าของเพลงประกอบหนังระดับรางวัลออสการ์เป็นเพลงที่สามในชีวิตของทั้งคู่

ความโดดเด่นของเพลงคงไม่ได้อยู่ที่ทำนองเพลงอันไพเราะติดหูอย่างเดียวหรอกครับ แต่ความหมายของเพลงเองก็น่าประทับใจไม่น้อยทีเดียว พุดให้ถูกกว่านั้น มันเป็นตรรกะที่สอดคล้องกับแนวคิดของพุทธไม่น้อยเลย

เห็นด้วยไหมครับว่า อนาคต เป็นสิ่งที่มนุษย์สนใจใคร่รู้มาทุกยุคทุกสมัย อนุมานได้จากอาชีพรหมอดู ที่เป็นอาชีพที่เก่าแก่ที่สุดอาชีพหนึ่งของโลก แทบทุกชนชาติวัฒนธรรมจะมีรูปแบบการทำนายอนาคต สารพัดสารพัน ทั้งดูดวง เวลาดกฟาก วันเดือนปีเกิด ดูลายมือ ลายเท้า หมอดูไฟยิบซี ดูจากโหงวเฮ้ง กระทั่งดูด้วยจิตสัมผัส ยูเรเนียน มีตำราหมอดูเขมร พม่า ไทยใหญ่ แบบแขก แบบฮินดู แบบจีน และอีกสารพัดตำรา

แต่สิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนไว้คือ มนุษย์เรามีกรรมเป็นเรือนเกิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ ท่านสอนให้เราเชื่อในกรรม คือเชื่อเรื่องผลจากเหตุที่เราทำ ไม่ใช่ชะตาที่ถูกกำหนดจากพรหม หรือใครที่ไหน เพราะท่านบอกว่า สิ่งทั้งหลายย่อมเกิดจากเหตุ เพราะมีเหตุอย่างหนึ่ง สิ่งนี้จึงเกิด และเมื่อเหตุนั้นหมดไป สิ่งนั้นจึงหมดไปด้วย

ผมเชื่อตามหลักอธิบายแบบพุทธว่า อนาคตคือสิ่งที่ถูกสร้างและกำหนด เปลี่ยนแปลงได้ด้วยกรรม หรือการกระทำของเราเอง ไม่ใช่ใครอื่น และธรรมชาติที่ดูแปรปรวน ไม่แน่นอนนั้น ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นผลของเหตุปัจจัยอะไรสักอย่าง

จะเพราะอะไรก็อาจไม่สำคัญเท่าการมีสติ มีปัญญา รู้ความจริงที่ว่าสิ่งทั้งหลายเกิด เพราะมีเหตุอันสมควรของมัน อย่างฝนจะตก ฟ้าจะร้อง นกจะร้องจะเดียง นกเอี้ยงจะไข่ ล่าเี่ยวจะแพง เสือแดงจะขายดี ก็เพราะมีเหตุปัจจัยเอื้ออำนวยไปอย่างนั้น ไม่ใช่เพราะเราชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ อยากหรือไม่อยาก

คนมีปัญญาก็เป็นผู้ที่ไม่ว่าอะไรจะเกิด ก็มีสติเข้าใจ ยอมรับว่ามันเป็นของมันอย่างนั้น ถ้าเป็นเรื่องดีเราก็มารับ เรื่องไม่ดี ถ้าแก้ไขได้ก็แก้ไข แก้ไขไม่ได้ก็ทำใจ ยอมรับได้ ไม่ฟูมฟาย ไม่คร่ำครวญ เพราะเห็นว่าการคร่ำครวญไม่เกิดประโยชน์ไม่ทำให้สถานการณ์ดีขึ้น และยิ่งไม่ทำให้ปัญหาหมดไป

ดีที่สุดคือยิ้มไว้และหัดมีสติ เพราะอะไรจะเกิด มันก็ต้องเกิด นั้นแหละครับ

สุขสันต์วันเดียวที่ปัจจุบันตั้งอยู่ได้ครับ